

באחד עשר ושנים עשר ושלושה עשר.

אבל חכמים חולקים על משנתנו, ואומרים, שאמנם מעיקר הדין יכולים להקדים את הקריאה, לאחד עשר ושנים עשר ושלושה עשר באדר, אבל למעשה לא הקלו לעשות כן, אלא בזמן שהשנים כתיקונם, וישראל שרויים על אדמתם, כלומר בזמן שהשנים מתעברות על פי ב"ד, והחודשים מתקדשים על פי ב"ד, והם שולחים שליחים להודיע מתי נתקדש ניסן, והשלוחים מגיעים עד הפסח לקצה ארץ ישראל, ועל פיהם עושים את המועדים. אבל בזמן הזה, שפסקו כל אלו, וישראל מפוזרים, ושלוחי ב"ד אינם מגיעים אצלם, הכל צופים למקרא מגילה, ואומרים, קריאת המגילה ביום ארבעה עשר באדר, נשאר לאדר חמשה עשר יום, וחמשה עשר של ניסן, ועושים פסח לסוף שלושים של קריאת מגילה, ואם תקדים קריאתה, יעשו פסח לסוף שלושים יום של קריאה, ונמצאו אוכלים חמץ בימים אחרונים של פסח.

ומדברי רבי יהודה, או רבי יוסי ברבי יהודה, [המובאים בברייתא] מבואר כלשון האחרון.

ד. ולדברי רב אשי, דעת רבי יהודה במשנתנו, שגם בזמן הזה, במקום שבת ימינים מתכנסים בעיירות בשני ובחמישי, בני הכפרים מקדימים את קריאת המגילה לשני או חמישי הסמוך לפורים, ונמצא קוראים את המגילה באחד עשר, או בשנים עשר או בשלושה עשר באדר.

ודווקא כשבת ימינים מתכנסים בעיירות בשני ובחמישי תקנו לבני כפרים שיקראו ביום הכניסה, שלא יטרחו לבוא שוב לעיר לשמוע מגילה בזמנה, אבל בזמן שבת ימינים אינם מתכנסים בשני ובחמישי, אין כאן תוספת טרחה אם יבואו בני כפרים לשמוע את המגילה בזמנה, ואינם רשאים להקדים.

יום פורים בערי הפרזות

נאמר במגילת אסתר, "על כן הִיהוּדִים הַפְּרָזִים^א הִישָׁבִים בְּעָרֵי הַפְּרָזוֹת עֲשִׂים אֶת יוֹם אֲרַבְעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר שְׁמִחָה וּמְשִׁתָּה יוֹם טוֹב וּמְשָׁלוֹחַ מְנוּחַת אִישׁ לְרֵעֵהוּ" (אסתר ט' י"ט), ומכאן למדנו, שערי הפרזות^ב, שאינן מוקפות חומה, עושים את הפורים בארבעה עשר באדר.

^א "הפרוזים" כתיב.

^ב ערים שאין להם חומה נקראות ערים פרוזות, שמתוך שאין להן חומה, שמונעת מהם להתפור, הם מתפורים,